

INTERIORS

de Concha Milla

PERSONATGES

SARA 39 anys

HUGO 42 anys

ÀGATA 37 anys

SIMÓ 21 anys

L'acció transcorre al pati d'una casa antiga d'un petit poble costaner de l'Empordà i a la consulta d'un psicoanalista, entre l'estiu i la tardor. Època actual.

Música Flute partita in A Minor BWV 1013 Johann Sebastian Bach

ESCENA 1

Finals d'estiu. Al pati de la casa. Un llimoner, una taula, cadires, plantes, una hamaca i diferents estris de jardineria.

ÀGATA- *(Des de fora.)* Hola? Sara? *(Entrant.)* Sara?

SARA- Què fas aquí? *(Pausa.)* Vols prendre res?

ÀGATA- No, gràcies.

SARA- Tu diràs.

ÀGATA- Sara, em sap greu. De debò. Em sap molt de greu.

SARA- Sí, a mi també. Alguna cosa més?

Pausa.

ÀGATA- Jo... no sé què dir.

SARA- Ets tu la que ha vingut a casa meva. Alguna cosa deus voler.

ÀGATA- Demanar-te disculpes.

SARA- Doncs ja ho has fet. No te les puc acceptar però t'agraeixo que vinguis a donar la cara. T'acompanyo a la porta.

ÀGATA- No, espera si us plau. Sara, jo... No sé com ha pogut passar. T'asseguro que no és el que volia. Joestic bé amb la meva vida i l'Hugo i tu esteu...

SARA- Com estiguem l'Hugo i jo és cosa nostra. Recorda que tu no el vas voler al teu costat i el vas fer fora. Jo sí que el vull. És la nostra vida, la nostra relació.

ÀGATA- Ho sento.

SARA- Està clar que no saps què collons fer amb la teva vida, però això no et dóna dret a ficar-te en la relació dels altres.

ÀGATA- Ho sento.

SARA- Us penseu que som imbècils el Simó i jo? Que no tenim ulls a la cara? Al Simó el tracteu com si tingués deu anys. Per l'amor de Déu!

ÀGATA- Ho sento.

SARA- Vols parar de dir ho sento?

Silenci.

ESCENA 2

La SARA a la consulta del seu psicoanalista.

SARA- Què és la felicitat? Potser és la pregunta que més vegades s'ha fet l'ésser humà juntament amb què hi ha després de la mort.

Pausa.

Sempre que penso que estic on vull estar, passa alguna cosa que m'ho destarota tot. És possible que jo mateixa m'estigui boicotejant, sóc especialista en fer-ho, és cert. Les nostres sessions sempre giren al voltant d'això, en sóc conscient. Però sembla que és superior a mi, sembla que no pugui evitar-ho. El boicotejar-me, dic.

A vegades la vida és una merda, una gran merda i l'únic que tens ganes de fer és desaparèixer, fotre el camp, lluny de tots, deixar-ho tot i dir: que us bombin. Últimament torno a tenir aquestes ganes, les ganes de deixar-ho tot. No sé. Pensava que m'agradava la vida que tenia però sembla que no és cert, que no m'agrada, que no la vull, que no m'agrado jo dins aquesta vida. Però, collons, no es pot estar canviant de vida cada dos per tres, no? Ja tinc una edat, hauria de tenir una certa estabilitat a aquestes alçades. D'això es tracta, la vida. Sembla que va d'això. L'estabilitat amb un mateix. Estabilitat mental i emocional. La resta és anecdòtic.

ESCENA 3

Estiu. Al pati. L'HUGO i la SARA acaben d'arribar de la ciutat.

SARA- No penso fer res més que no fer res aquests dies.

HUGO- Il dolce far niente! S'hi està tan bé en aquesta casa.

SARA- Sí.

HUGO- Sento la olor de la mar ben a prop. La sents?

SARA- No. La veritat és que no. Sempre dius el mateix quan arribes a aquesta casa però jo no l'he sentida mai.

Riuen, còmplices.

HUGO- Bé, vaig al poble a comprar alguna cosa per sopar. M'acompanyes?

SARA- Prefereixo desfer maletes i endreçar-ho tot una mica.

HUGO- Val. Fem un pa amb tomàquet i embotit?

SARA- Genial. I vi, compra vi.

HUGO- Per descomptat!

L'HUGO marxa. La SARA es queda al pati. L'endreça una mica, treu males herbes. S'asseu, el contempla.

ESCENA 4

Més tard. La SARA entra amb dues copes.

HUGO- *(Entrant amb una ampolla de vi, obrint-la i servint.)* Me l'ha recomanat el Ramon de la bodega. Diu que l'ha descobert fa poc i que és deliciós.

SARA- Al Ramon se li ha de fer cas, sempre!

HUGO- *(Amb ironia.)* Sí, té molt bon gust...

SARA- Ai, Hugo, cada any has de fer la mateixa brometa?

HUGO- Ui, ui, ui... com ens enfadem!

SARA- No m' enfado però crec que ja està, no?

HUGO- Vale, he dicho culo! *(Tasta el vi.)* Sí, definitivament, al Ramon se li ha de fer cas.

SARA- Vaig a buscar alguna cosa per picar. *(Surt.)*

HUGO- Saps qui m' he trobat al cafè de la plaça?

SARA- *(Des de dins.)* No. Qui?

HUGO- L' Àgata.

Silenci.

SARA- *(Entrant.)* L' Àgata?

HUGO- Sí, l' Àgata.

SARA- La teva Àgata?

HUGO- Bé, meva no és.

SARA- Ja m' entens, Hugo!

HUGO- Sí. La meva Àgata.

SARA- I què hi fa aquí?

HUGO- Ha vingut a passar uns dies de vacances.

SARA- Ah.

HUGO- Amb el seu novio.

SARA- Ah, té novio?

HUGO- Sí, sembla ser que sí. Un noi jove. Molt més jove que ella. De fet li
dobla l'edat.

SARA- I?

HUGO- Què vols dir?

SARA- I? Què hi té a veure que li dobli l'edat?

HUGO- Sara... doncs que no em sembla normal.

SARA- El què? Que li dobli l'edat o que li dobli *ella* l'edat?

HUGO- Mira, no t'entenc.

SARA- Sí que m'entens.

HUGO- Es pot saber què et passa?

SARA- A mi? Què m'ha de passar?

HUGO- No. Res.

Silenci. Tots dos beuen vi.

HUGO- Demà voldràs anar a la platja?

SARA- No canviïs de tema.

HUGO- Quin és el tema que no he de canviar, exactament?

SARA- L'Àgata.

HUGO- Ah, pensava que seria la diferència d'edat entre parelles on la dona és la
més gran.

SARA- Tens ganes de discutir, eh?

HUGO- Jo? Qui ha començat amb el tema?

SARA- Molt bé. M'expliques què tal amb l'Àgata o continuem desviant el tema?

Pausa.

HUGO- Amb l'Àgata, bé. Estrany. No sé.

Silenci.

HUGO- Feia molt que no ens vèiem. *(Pausa.)* Anys, de fet.

SARA- I com ha anat?

HUGO- Bé. Suposo. L'he trobada diferent. No sé... com si fos una altra persona.

SARA- És una altra persona.

HUGO- Què vols dir?

SARA- Que és diferent que abans, és clar. Tots canviem amb el temps, no? Ens anem convertint en una altra persona.

HUGO- Sí, suposo que sí.

Pausa.

HUGO- Els he convidat a sopar.

SARA- Ah...

HUGO- Demà al vespre. He fet bé?

SARA- Sí, és clar. Casa meva és casa vostra...

HUGO- Ja veig que no he fet bé.

SARA- M'hagués agradat opinar una mica tenint en compte que és la teva ex i que no els conec, però bé, cap problema.

HUGO- Em sap greu.

Silenci.

SARA- Vaig a dormir, vens?

HUGO- Sí, vinc de seguida. Vés tirant.

La SARA surt. L'HUGO juga amb la copa de vi.

ESCENA 5

L'endemà. L'HUGO, la SARA, l'ÀGATA i el SIMÓ.

ÀGATA- Quina casa tan bonica.

SARA- Gràcies.

HUGO- Una mica de vi?

ÀGATA- Sí, gràcies.

SIMÓ- Jo prendria una cervesa, si no és molèstia.

SARA- No, i ara! *(Surt.)*

SIMÓ- Té, Hugo. Us hem portat un vi. Pel sopar.

HUGO- Ah, gràcies.

ÀGATA- És preciós aquest pati.

HUGO- Sí, el cuiden molt.

ÀGATA- És la casa familiar?

HUGO- Sí, de la família de la Sara. Ara, però, se'n fan càrrec ella i el seu germà. Els pares ja no hi són.

ÀGATA- Vaja...

SARA- *(Entrant amb un parell de cerveses.)* Els pares se l'estimaven molt aquesta casa.

ÀGATA- Això és bonic.

HUGO- I bé, què us porta per aquí?

ÀGATA- Les vacances, com a tothom, no?

SIMÓ- Jo vaig venir d'excursió a aquest poble quan feia segon de batxillerat! Ja fa uns anys...

HUGO- Bé, tampoc tants, no? Quina edat tens?

SIMÓ- Vint-i-un.

HUGO- Ah, et feia més jove.

SARA- Té Simó, una cervesa.

HUGO- Voleu vi?

SARA i **ÀGATA**– Sí, gràcies.

SARA– I què, Simó, estàs estudiant?

SIMÓ– Sí, Art Dramàtic. Ara he acabat tercer, em falta un any per llicenciar-me.

HUGO– Ah, actuar és una llicenciatura?

SIMÓ– Si, és clar!

ÀGATA– El Simó és un gran actor. El millor de la seva promoció. I no ho dic perquè sigui la seva parella... Ho diu tothom. Va fer un Hamlet aquest any que ens va posar a tots els pèls de punta.

SIMÓ– (*Besant-la.*) Mira que ets guapa!

HUGO– Un Hamlet! Molt agosarat, no? Vull dir que és un paper que acostumen a fer actors consagrats.

SIMÓ– Sí, cert. Però en realitat Hamlet és un adolescent, té disset o divuit anys, no és un tio gran. El que passa és que és un personatge molt complex i per això ningú s'atreveix a fer-lo fins que no tens una edat i un recorregut. Però jo crec que li hem de perdre el respecte a Shakespeare.

HUGO– He dit.

SARA– Deu ser interessant això de l'actuació, no? Ficar-se en altres pells... Fugir d'un mateix de tant en tant. Té la seva conya, no?

ÀGATA– No sé si fugen o tot el contrari. L'hauries de veure quan es prepara un paper.

SIMÓ– És apassionant, però estic d'acord amb l'Àgata, no fugim de nosaltres mateixos, ben aviat és al contrari, t'has d'enfrontar molt a tu mateix, t'has d'arriscar i anar al fons de tu, encara que et faci mal, encara que creguis que no ho suportaràs. És l'única manera de poder entendre altres personatges: entendre't primer a tu.

HUGO– Això em sona a psicologia barata, perdona que et digui. Si has de patir tant per actuar, jo no sé si val la pena.

SARA– Doncs jo penso que té un punt de raó. I crec que ens ho hauríem d'aplicar a la vida també. Fer l'esforç de conèixer-nos més a nosaltres mateixos. La vida ens aniria millor.

HUGO- La vida et va malament?

SARA- Jo no he dit això. Però sí que penso que vivim enganyats. No creieu que massa gent viu instal·lada en una realitat que no li agrada, que no la fa feliç però que no té els nassos d'enfrontar-la i canviar-la?

ÀGATA- Estic totalment d'acord amb tu, Sara. Som covards.

HUGO- Uns més que uns altres.

SARA- Ho dius per tu?

HUGO- Doncs pot ser.

SARA- No ets feliç amb la teva realitat?

HUGO- Jo no he dit això. A mi m'agrada la vida que tinc. No necessito plantejar-me si sóc feliç o no. Crec que no cal estar cada dia reflexionant sobre si el que fas t'omple, et satisfà o si podries fer alguna altra cosa que et faria més feliç. Jo estic bé. No necessito fer psicoanàlisi i pagar a algú que em digui que tinc un trauma perquè la meva mare no em va saber estimar.

SARA- Perdona però el psicoanàlisi no va d'això. Massa pelis ianquis has vist tu.

ÀGATA- Sí, massa Woody Allen!

HUGO- Ui, si he vist massa Woody Allen no va ser per elecció pròpia! *(Al Simó.)*
No t'infla el cap amb les pelis del Woody Allen a tu? A mi em tenia fregit!

SIMÓ- Doncs no, crec que no n'hem vista cap junts, oi?

ÀGATA- Va ser una època de la meva vida. Una època passada.

HUGO- Vaja, i em va tocar a mi el rebre! A la Sara no li agrada gaire.

SARA- Sí que m'agrada, però no és el meu cineasta de capçalera.

ÀGATA- I quin és? En tens cap?

SARA- No. De fet no m'ho he plantejat mai.

HUGO- Ella és més de llibres.

SIMÓ- A què et dediques, Sara?

SARA- Escric. Sóc escriptora.

HUGO- És poeta.

SIMÓ- Vaja, què interessant!

SARA- Sí, pots comptar!

ÀGATA- Jo he llegit algun poema teu i em sembla preciós el que fas.

SARA- Gràcies.

SIMÓ- Quines dones més interessants que tenim, oi Hugo?

HUGO- Molt. Molt.

Pausa.

SARA- Com van les teves traduccions, Àgata?

ÀGATA- Molt bé. Estic traduint ara una novel • la que està força bé.

HUGO- Novel • la! Això ha pujat de nivell, doncs.

ÀGATA- Sí, per sort! Però ja fa un temps que surten coses maques.

SARA- L'Hugo em deia que et va costar molt trobar estabilitat al sector.

ÀGATA- Bé, no és fàcil. Costa traduir coses que et facin vibrar. I tu, amb què estàs ara?

SARA- Estic acabant un llibre. Donant-li els últims retocs. Sortirà a l'hivern, si tot va bé.

ÀGATA- Pinta bé.

Pausa.

ÀGATA- I tu, Hugo? Com va la feina?

HUGO- Bé. Vaja de fet he demanat una excedència aquest any. Estic fent el doctorat.

ÀGATA- Good for you! Per fi! Bridem per això.

Tots alcen les copes i brinden.

SIMÓ- Doctorat, de què? A què et dediques?

HUGO- A la física. Sóc físic.

SIMÓ- Vaja, quin nivell...

HUGO- Pots comptar.

Pausa.

SARA- Vaig a buscar el sopar.

ÀGATA- Sí, vinc amb tu i t'ajudo.

La SARA i l'ÀGATA surten.

ESCENA 6

Silenci.

SIMÓ- Així que físic, eh?

HUGO- Així que actor.

Pausa.

SIMÓ- No t'agrado, oi?

HUGO- No m'ho he plantejat, la veritat. Però com s'acostuma a dir: No ets tu, sóc jo.

SIMÓ- Ja.

HUGO- Si vols saber la veritat, no entenc com l'Àgata pot estar amb algú tan jove.

SIMÓ- Sí, és absurd. Li hauria de dir que millor ho deixem estar.

HUGO- Potser seria molt adequat, sí.

SIMÓ- Sí, ara quan torni és el primer que li diré. No pateixis. Així la pots tenir per tu solet.

HUGO- Però què dius?

SIMÓ- Et penses que em mamo el dit?

Pausa.

SIMÓ- Potser és millor que marxi.

HUGO- No siguis estúpid, si us plau.

SIMÓ- No. No ho sóc d'estúpid.

Entren l'ÀGATA i la SARA amb una safata amb menjar. El SIMÓ i l'HUGO, dissimulen.

SARA- Dèiem amb l'Àgata que podríem anar demà a sopar al restaurant del far.

Així no tenim excusa nosaltres i hi anem, per fi.

HUGO- Demà jo voldria estar a la platja.

SARA- A sopar, Hugo. Pots fer totes dues coses.

HUGO- Sí, és clar. Amb en Simó hem dit d'anar a jugar a tennis al matí i trobar-nos després a la platja. Oi, Simó?

SIMÓ- *(Totalment desconcertat.)* Sí, sí. És clar.

ÀGATA- Molt bona idea. Et ve de gust que ens trobem a la platja, Sara?

SARA- Sí, i tant. A mig matí ens hi podem trobar a la caleta.

HUGO- Perfecte! Tots contents, llavors.

ESCENA 7

La SARA a la consulta del seu psicoanalista.

SARA- Jo crec que hi confio en l'Hugo. Però sé que l'Àgata va significar molt per ell. El que hem tingut aquest temps amb l'Hugo és una relació meravellosa, adulta, serena, comunicativa... almenys jo l'he viscuda així. No he trobat a faltar res.

Pausa.

Conèixer l'Àgata i veure que som tan diferents m'ha fet dubtar de mi mateixa. Ella és tan apassionada! Expressa molt quan parla, es veu com s'entrega a tot el que fa, com va d'un lloc a un altre. Jo no sóc així. Sóc discreta, calmada, avorrida? Potser sóc avorrida i no me n'he adonat. No sé com l'Hugo ha pogut estar amb ella i ara estar amb mi. Això és el que no entenc. Sé que em necessita, que li dono estabilitat. És únicament per això que està amb mi?

Pausa.

Quan ens vam conèixer tots dos estàvem en una situació nova. Jo m'acabava de separar, bé ja feia un temps que ho havia fet però semblava que no me'l podria treure mai de sobre, i l'Hugo feia poc que s'havia refet de la seva separació amb l'Àgata. La primera vegada que el vaig veure recordo que vaig pensar que era un home lluminós. Era tan diferent d'on venia jo, que em vaig quedar uns dies pensant en la seva energia. Ell ni es va fixar en mi, m'ho va reconèixer després.

Pausa.

Ara realment no sé com estem. Ens entenem, suposo. Guardem les formes, almenys. He dit guardem les formes? Quina mena de relació puc tenir amb algú descrivint-la com guardem les formes? És aquesta realment la relació que vull tenir?

ESCENA 8

Estiu. Al pati. Han acabat de sopar. A taula diverses ampolles de vi i de cervesa buides. A escena només hi són l'HUGO i l'ÀGATA.

HUGO- Vas marxar per això!

ÀGATA- No és veritat! No sé perquè et vas quedar amb aquesta idea i em martiritzes ara!

HUGO- Que jo et martiritzo? Mira qui parla, la que em va destrossar la vida perquè no sabia què fer amb la seva!

ÀGATA- És molt cruel per part teva dir això a aquestes alçades. Jo no et vaig destrossar la vida.

HUGO- Ah, no? I com ho explicaries, doncs? Que vas marxar tranquil • lament de casa un bon dia, em vas fer una forta abraçada i jo ho vaig entendre tot i et vaig fer un petó i molta sort? Déu meu, crec que distorsiones una mica tot el que va passar.

ÀGATA- No ho distorsiono. Ho veig des del meu punt de vista, que també és vàlid.

HUGO- Sí, molt vàlid. I egoista, també.

ÀGATA- Pensa el que vulguis, ja m'és indiferent.

HUGO- Ja? Què vols dir? Que abans et sabia greu? No m'ho crec...

ÀGATA- Et juro que pensava que tot s'havia aclarit, de debò... Et demano disculpes de nou per la manera com vaig afrontar la nostra separació. No ho vaig saber fer millor. No ho vaig poder fer millor.

Silenci.

HUGO- Em vas fer tan de mal, Àgata. *(Pausa.)* Però això es va convertir en una lluita amb mi mateix per tirar endavant, sense tu. I ho vaig aconseguir. Saps que ho vaig aconseguir.

ÀGATA- Llavors... per què em continues culpabilitzant? Et veig bé, tens una parella estupenda, tens estabilitat sentimental i econòmica, has refet la teva vida molt millor que jo la meva... per què encara tens tota aquesta rancúnia dins?

HUGO- No ho sé... *(Pausa.)* Quan vas marxar pensava que no me n'ensortiria. Eres la dona de la meva vida, estava molt enamorat de tu. Després vaig veure que sí, que amb el temps havia aconseguit estar molt i molt bé. I llavors vaig conèixer la Sara. Era, és, tan diferent a tu. Serena, madura...

ÀGATA- Home, gràcies...

HUGO- No, no ho dic de manera despectiva... Ja saps de què parlo. La Sara té molt clar el que vol a la vida. Té la vida que vol. Se sent plenament realitzada. Tu no. Almenys abans quan estaves amb mi, no. Ara ja fa molt que no sé res de tu, però... *(S'atura.)*

ÀGATA- Però?

HUGO- No sé... tinc la sensació que... *(S'atura de nou.)* No res.

ÀGATA- No, digues!

HUGO- Què fas amb un nen de vint anys, Àgata?

Pausa.

ÀGATA- *(Justificant-se.)* M'agrada el Simó, m'agrada molt. És molt madur per l'edat que té. És una persona molt activa, amb molta empenta, és molt bon actor... i és molt guapo.

HUGO- Jove, guapo i actor. Acabes de guanyar el primer premi a l'estereotip de novio jove! Bravo!

ÀGATA- Et fot que estigui amb algú així, que no es planteja el fracàs de la

vida, que té una energia desbordant i positiva, que em fa vibrar i em fa sentir que encara em puc menjar el món.

HUGO– No em fot, Àgata, però no m’ho crec. No crec que busquessis això quan em vas dir que no t’agradava la relació que teníem tu i jo. No m’ho crec.

Silenci.

ÀGATA– La vaig cagar, Hugo. Em vaig equivocar marxant del teu costat.

Silenci. Se sent la porta. Entren la SARA i el SIMÓ amb cerveses i vi.

SARA– Ja som aquí.

SIMÓ– El Ramon de la bodega mola molt, eh? En sap un ou de vins el tio! I de birres. Mireu quines birres més rares ens ha recomanat.

HUGO– En Ramon té molt bon gust! Eh que sí, Sareta?

SARA– No em diguis Sareta... i para ja amb el Ramon, si us plau.

SIMÓ– No sé si té bon gust però jo diria que n’està molt de la Sara. Nena, no ha deixat de mirar-te als ulls i de quina manera!

HUGO– Vaja... veig que no perdem el temps, eh!

SARA– Para ja Hugo, si us plau!

SIMÓ– Ui, l’he cagat, no? Sóc especialista en fer-ho.

SARA– No, tranquil. No passa res.

SIMÓ– Simó, a vegades no cal dir tot el que et passa pel cap!

HUGO– (*Fent-li un petó a la Sara.*) Estàs preciosa aquesta nit, no m’estranya que es quedin embadalits mirant-te.

SARA– Que ets burro!

SIMÓ– Qui vol més birra?

ESCENA 9

Finals d'estiu. Al pati.

ÀGATA- *(Des de fora.)* Hola? Sara? *(Entrant.)* Sara?

SARA- Què fas aquí? *(Pausa.)* Vols prendre res?

ÀGATA- No, gràcies.

SARA- Tu diràs.

ÀGATA- Sara, em sap greu. De debò. Em sap molt de greu.

SARA- Sí, a mi també. Alguna cosa més?

Pausa.

ÀGATA- Jo... no sé què dir.

SARA- Ets tu qui has vingut a casa meva. Alguna cosa deus voler.

ÀGATA- Demanar-te disculpes.

SARA- Doncs ja ho has fet. No te les puc acceptar però t'agraeixo que vinguis a donar la cara. T'acompanyo a la porta.

ÀGATA- No, espera si us plau. Sara, jo... No sé com ha pogut passar. T'asseguro que no és el que volia. Joestic bé amb la meva vida i l'Hugo i tu esteu...

SARA- Com estiguem l'Hugo i jo és cosa nostra. Recorda que tu no el vas voler al teu costat i el vas fer fora. Jo sí que el vull. És la nostra vida, la nostra relació.

ÀGATA- Ho sento.

SARA- Està clar que no saps què collons fer amb la teva vida, però això no et dóna dret a ficar-te en la relació dels altres.

ÀGATA- Ho sento.

SARA- Us penseu que som imbècils el Simó i jo? Que no tenim ulls a la cara? Al Simó el tracteu com si tingués deu anys. Per l'amor de Déu!

ÀGATA- Ho sento.

SARA- Vols parar de dir ho sento?

Silenci.

ÀGATA- La meva vida s'ha anat a la merda i no sé ni com ha passat. Et penses que les coses es posaran a lloc soles, que no cal pensar-hi gaire, que no cal prendre decisions, que tot anirà bé. I no. No funciona així la cosa.

SARA- No entenc perquè has vingut, Àgata. Què vols que faci jo per tu? Redimir-te? *(Pausa.)* Mira, no sóc ningú per donar consells però crec que et faries un favor si fossis sincera amb tu mateixa d'una vegada.

ÀGATA- Tu ho ets?

SARA- No estem parlant de mi.

ÀGATA- Per què no?

SARA- No sóc jo la que s'ha presentat a casa de la parella del meu ex per seduir-lo i posar potes enlaire la seva vida!

ÀGATA- No era la meva intenció, Sara. T'ho juro. No sé què m'ha passat.

SARA- T'ha passat que ets una nena, Àgata. Ets una immadura. Per això t'estàs amb nens petits perquè no ets capaç de comprometre't amb una relació adulta. Què fas amb el Simó, Àgata? Li destrossaràs la vida, ho saps?

ÀGATA- No, no ho faré. El Simó i jo no estem enamorats. No ens farem mal. Ens caiem bé, ens agradem, follem de puta mare però ja està. No anirà a més això. S'acabarà en breu. Si és que no s'ha acabat ja.

SARA- Per part meva no cal que pateixis que no penso dir-li res.

ÀGATA- T'ho agraeixo. Li ho diré jo mateixa, no et preocupis.

SARA- No em preocupo. Ets tu la que hauria de preocupar-se.

ÀGATA- Has parlat amb l'Hugo?

SARA- Evidentment que hi he parlat.

ÀGATA- Esteu bé?

SARA- Mira Àgata, t'he obert la porta de casa meva perquè sóc una persona educada però vull que et quedi clara una cosa: tu i jo no només no som amigues

sinó que no ho serem mai a la vida. El que haguem parlat l'Hugo i jo no és de la teva incumbència. *(Pausa.)* El que heu fet és problema i responsabilitat vostra. I ara, si ets tan amable, tinc coses a fer.

Totes dues es disposen a sortir. De cop i volta l'ÀGATA es llença als braços de la SARA abraçant-se fort a ella. Plora.

ESCENA 10

Estiu. Al pati. L'acció torna al final de l'escena 8.

SIMÓ- Qui vol més birra?

HUGO- Va, jo voldré tastar aquesta birra tan estupendíssima que us ha recomanat l'estupendíssim del Ramon.

SARA- Crec que a algú li està pujant molt l'alcohol.

SIMÓ- Quina vols tastar, vermella o doble malta?

HUGO- Totes. Les vull tastar totes.

ÀGATA- Jo segueixo amb el vi. Sara, en vols més?

SARA- No. Jo crec que em retiro. És tard i ha estat un dia molt llarg.

SIMÓ- Ui, se'n va l'ànima de la festa! *(Abraçant-la.)* Sareta... no marxis...

SARA- No em diguis Sareta. *(Traient-se'l de sobre.)* I tu hauries de deixar de beure també. Bé, bona nit a tothom.

ÀGATA- Bona nit, Sara.

HUGO- T'acompanyo.

Surten l'HUGO i la SARA.

SIMÓ- Aquesta tia mola molt.

ÀGATA- Estàs un pèl borratxo tu, oi?

SIMÓ- (*Abraçant-la.*) Molt borratxo. I tu, mira que ets guapa! (*La besa.*)

Refotudament guapa. Existeix la paraula refotudament?

ÀGATA- No, crec que no. Potser hauríem de anar tirant, Simó.

SIMÓ- Àgata, ets una tia collonuda. I m'agrades, m'agrades molt.

ÀGATA- Tu també m'agrades molt.

SIMÓ- T'ho dic *en serio*. Totalment *en serio*.

ÀGATA- Jo també. (*Es fan un petó.*)

SIMÓ- Les ties grans moleu molt.

ÀGATA- Home, grans? Tampoc no et passis.

SIMÓ- Ja m'entens... La Sara mola molt, també.

ÀGATA- T'ha agradat la Sara, eh?

SIMÓ- Sí que m'ha agradat, sí. I jo estic molt borratxo.

L'ÀGATA no diu res. El SIMÓ busca un lloc per seure.

SIMÓ- (*Estirant-se, finalment, a l'hamaca.*) Els nens i els borratxos sempre diuen la veritat i jo dic que les ties grans moleu molt. (*S'adorm.*)

Entra l'HUGO.

HUGO- Quin panorama.

ÀGATA- Sí, potser hauríem de començar a plegar.

HUGO- Fem l'última?

ÀGATA- No sé si ens convé, Hugo.

HUGO- Vaaa, no et caguis ara. L'última i ens fem al llit. Separats. Vull dir... ens fem al llit cadascú a casa seva... Bé, ja m'entens.

ÀGATA- Oblida el que t'he dit abans, si us plau. No ho hauria d'haver fet.

HUGO- Però ho has fet. Ho has fet.

Silenci.

HUGO- Digue'm, en quin precís moment vas adonar-te que l'havies cagat?

ÀGATA- Hugo, si us plau.

HUGO- Què? Ara no tenim collons, no? Tirem la pedra, deixem a l'altre estabornit i amaguem la mà. Molt bé, Sareta.

ÀGATA- Em dic Àgata.

HUGO- Perdó, ha estat un lapsus. (*Riu.*) El Freud aquest es fregaria les mans amb mi.

Pausa.

ÀGATA- Quan vaig venir a recollir les meves coses.

HUGO- Perdó?

ÀGATA- Vaig adonar-me que l'havia cagat quan vaig venir a casa a recollir les meves coses.

HUGO- Ets increïble. Increïble.

Silenci. La SARA entra. Ells no la poden veure però ella a ells, sí.

HUGO- I es pot saber per què has esperat tant de temps per dir-m'ho? Te n'adones del que estàs fent?

ÀGATA- Hugo, si us plau.

HUGO- Hòstia puta Àgata!

ÀGATA- Ho sento. Ho sento, de debò.

HUGO- No sé per què no m'ho vas dir en aquell moment, Àgata. No ho puc entendre.

ÀGATA- Per orgull.

HUGO- Bravo. És una gran raó. Et carregues la relació de la teva vida i quan te n'adones que l'has cagat no rectificues per orgull. Ets molt gran, Àgata. Molt gran.

ÀGATA- Què volies que fes? Dir-te ho sento, m'he equivocat?

HUGO- Sí. Sí. Per què no?

ÀGATA- No podia, Hugo!

HUGO- Ssshhh... no cridis. No cal que se n'assabenti tothom.

ÀGATA- Ho sento. Ho sento. Ho sento. Ho sento.

HUGO- Vols parar de dir ho sento?

Silenci.

ÀGATA- Quan vaig venir a recollir les meves coses i et vaig veure tan bé, tan tranquil, tan serè... No vaig poder dir-t'ho, Hugo. No vaig poder. Vaig veure que ja havies passat pàgina, que havies refet la teva vida sense mi. Que m'havies oblidat.

HUGO- Com pots pensar això? Tu creus que et podia oblidar en tres mesos? Que podia esborrar en tres mesos tots els anys compartits?

ÀGATA- Això vaig pensar, sí. I per això no he volgut tornar-te a veure. No podia, em moria de dolor. T'he trobat a faltar cada dia. Cada dia. Intentava distreure'm, sortia amb amics, arribava tard a casa... Intentava fer veure que no passava res. Però m'equivocava. Em vaig equivocar. I em sap greu, Hugo. Em sap molt de greu.

L'HUGO s'aixeca va cap a l'ÀGATA i la besa llargament. La SARA surt.

ESCENA 11

La SARA a la consulta del seu psicoanalista.

SARA- Potser no ho hauria d'haver vist però alguna cosa m'empenyia a ser-hi present, a presenciar-ho. Era com si fos una altre persona, una part de mi que desconeixia, que m'estava obligant a fer alguna cosa que sabia que estava malament però que no podia parar, no podia marxar. Tot i sabent el que veuria, el que passaria.

Pausa.

És estrany però tinc una sensació de victòria, d'haver guanyat una batalla. Tot i que suposo que l'he perduda. Però ja m'he n'he cansat de fer veure que no passa res, de continuar sistemàticament obviant les coses més evidents. Estic cansada de ser la que ho aguanta tot, la dona perfecta, amable, madura, que tot ho entén, que sempre hi és quan la necessiten. I jo? Algú pensa alguna vegada que jo també tinc problemes, que també pateixo, que també tinc dubtes, tinc pors, tinc inseguretats? Jo també necessito que em cuidin, hòstia!

Pausa.

Suposo que d'això va la vida, no? D'acceptar que les batalles es perden i, quan passa, mirar de recompondre't de la millor manera possible per aixecar-te de nou i enfrontar-te amb la següent batalla que, segurament, acabaràs perdent també. En algun moment, amb una mica de sort, en pots guanyar una. Però la majoria les perds. I així, sempre. No s'atura mai la roda. No s'atura mai.

ESCENA 12

Estiu. L'HUGO i la SARA estan recollint el pati.

HUGO- *(Amb un test a les mans.)* Això t'ho vols emportar?

SARA- No, no caldrà. Ho deixo aquí. Crec que vindré més sovint a cuidar les plantes.

HUGO- Ah, sí?

Pausa.

HUGO- He reservat taula per aquesta nit a Cal Xiscu. Així ho deixem tot recollit i podem sortir ben d'hora demà.

SARA- Perfecte.

Silenci.

SARA- Aquest llimoner porta tants anys amb nosaltres. El meu pare sempre explicava que el va plantar quan va néixer el meu germà. Va ser com coronar una fita per a ell. A ma mare li va costar molt quedar-se embarassada. Tres anys ho van estar intentant. Ja es pensaven que no podria ser. Fins que un dia es va llevar amb vòmits i marejada i amb molt de dolor a la panxa. I es va preocupar. El metge llavors els hi va anunciar que el Jaume estava de camí. Em puc imaginar aquest moment d'alegria immensa. Els meus pares, per fi, havien aconseguit el que volien. Una cosa en comú, per compartir al llarg de la vida. Deu ser bonic això, no? Compartir al llarg de la vida. Jo no sé què és. Mai he volgut tenir fills, ho he sabut des de sempre que no volia ser mare. Però m'hauria agradat trobar algú per compartir la meva vida. Algú que trobés en mi la dona ideal per caminar al costat; algú que jo trobés el company ideal. Després d'un divorci tan espantós, llarg i complicat, estava tan decebuda amb qualsevol tipus de relació

de parella que no en volia ni sentir a parlar d'apropar-me a un home. I vas aparèixer tu. I ens vam agradar. I vam començar a sortir, a compartir i, potser, vam començar a estimar-nos. Vam aprendre a conviure amb respecte i ens ha resultat molt agradable acompanyar-nos en els nostres dols particulars, no creus?

HUGO- Sí, molt agradable.

Silenci.

SARA- Potser és hora de deixar-nos espai, Hugo. Potser és hora que et prenguis el temps per saber amb quina dona vols compartir el teu camí.

Silenci.

HUGO- Em sap molt de greu, Sara.

SARA- A mi també. No cal enganyar-se ja a aquestes alçades, oi?

HUGO- Ets una gran dona.

SARA- (*Somriu.*) Sí, no estic malament.

ESCENA 13

Tardor. Al pati. Truquen al timbre.

SARA- *(Des de fora, sorpresa.)* Hola. Què fas aquí?

SIMÓ- *(Des de fora.)* Passava per aquí.

SARA- *(Des de fora.)* Ah, molt bé. Entra, entra.

Entra el SIMÓ seguit de la SARA.

SIMÓ- L'Àgata m'ha dit que t'havies instal·lat aquí i he pensat de venir-te a veure.

SARA- Vaja...

SIMÓ- Com estàs?

SARA- Bé. Tranquil·la. Escrivint. I tu? Com va tot?

SIMÓ- Força bé. He començat el curs ja.

SARA- I què fas per aquí?

SIMÓ- He vingut a passar uns dies. A desconnectar. O a connectar-me, segons com t'ho miris.

SARA- Ja... em sona... Vols prendre alguna cosa?

SIMÓ- El que prenguis tu.

SARA- Una copa de vi?

SIMÓ- Perfecte.

La SARA surt i entra tot seguit amb dues copes de vi.

SIMÓ- Com ho portes?

SARA- El què?

SIMÓ- La separació.

SARA- És temporal i ho porto bé.

SIMÓ- Ja.

SARA- Què?

SIMÓ- Jo no hi crec en les separacions temporals. Això de necessito un temps per pensar i tal, em sembla una mentida i una covardia.

SARA- Per?

SIMÓ- Si vols estar amb algú no necessites temps per pensar. Si el necessites és perquè no hi vols estar però et fa por afrontar-ho.

SARA- Potser no et falta raó, però crec que el teu discurs és massa superficial. No tot és blanc o negre.

SIMÓ- Tu vols estar amb l'Hugo?

Pausa.

SARA- Sí. Suposo que sí.

SIMÓ- Suposes o sí?

SARA- A què has vingut si es pot saber? A treure'm informació? T'ha enviat l'Àgata?

SIMÓ- (*Riu.*) Sí, sóc el seu agent secret.

Pausa.

SIMÓ- Són covards.

SARA- Qui?

SIMÓ- L'Hugo i l'Àgata.

SARA- Per què ho dius?

SIMÓ- Perquè és evident que volen estar junts i no tenen collons d'admetre-ho.

Silenci.

SIMÓ- Perdona. No hauria d'haver dit això.

SARA- No passa res. Torno a dir que no tot és blanc o negre. Tu et saltes els matisos. La vida és més complexa, Simó.

SIMÓ- Potser.

Silenci.

SIMÓ- És bo aquest vi.

SARA- Sempre s'ha de fer cas al Ramon de la bodega!

SIMÓ- Sí. Efectivament, té molt bon gust.

SARA- Què fas?

SIMÓ- Jo? Per què ho dius?

SARA- Per què has vingut al poble, realment?

Pausa.

SIMÓ- Ja t'ho he dit.

SARA- Vols deixar de mirar-me així?

SIMÓ- Mirar-te, com?

SARA- M'estàs tirant els trastos?

SIMÓ- És possible.

SARA- Vaja...

SIMÓ- Et molesta?

SARA- *(Riu.)* No perds el temps tu, eh?

SIMÓ- No tinc perquè perdre'l. No m'has contestat: et molesta?

SARA- *(Riu.)*

SIMÓ- Podríem follar.

SARA- Però què dius? *(De sobte riu molt.)*

SIMÓ- Vols o no?

SARA- Ho estàs dient de debò?

SIMÓ- I perquè no? Tots dos estem lliures.

SARA- Bé, jo encara no ho sé.

SIMÓ- Per ara ho estàs.

SARA- Això és cert.

SIMÓ- I som adults.

SARA- Una més que un altre...

Tots dos riuen.

SARA- Ho estàs fent per despit. Perquè t'han plantat.

SIMÓ- No. Ho estic fent perquè m'has agradat des del dia que et vaig conèixer.

SARA- Ja...

SIMÓ- Estem sols, ens agradem, hem begut una mica... i el sexe sempre és una bona opció...

SARA- Estàs boig.

SIMÓ- Però t'agrado. Em dius que sí?

Pausa.

(La Sara es treu la samarreta. El Simó, també.)

FOSC FINAL

